

Obláčky mládí

NAPNAL P. A. SWOBODA

I. Bylo v máji, v prvních jeho dnech, roku 1898 krátce před čtvrtou hodinou odpolední, když se loučily před čtyřpatrovým, nákladně staveným domem na Král. Vinohradech dvě osmnáctileté dívky. Větší z nich, která se jmenovala Bláza a která byla dekou architektka Paechty, majetníka domu, před níž stály, s dětinou jakousi důvěrností znova a znova cosi své přítelkyni sdělovala. Podaly si již ruce, usmály se na sebe, řekly si s bohem, ale Bláza znova si na něco vzpomněla. — Šeptání jejich plno bylo vlašovičejněžnosti, Bláza, štíhlá blondýnka s očima velkýma a šedýma, nosíkem jemně taženým, s hustým, téměř rostlým obočím, oděná v modrý šat vlněný, prozrazovala velikou jakousi vnitřní radost. — „A ještě ti něco povím,“ znova hbitě a živě mluvila nachylujíc se k růžové tváříce své přítelkyně. „Něco pro zasmání. Vš, co bych chtěla? Neuhodla bys, ne? Myslíš dnes o tom celý den? Ostatně není to tak směšné, jak se v první chvíli zdá! Chtěla bych se vdát!“ — „Již vdát?“ podivila se druhá dívka. — „A koho bys si vzala? — Vždyť jsi ještě nikoho nemilovala.“ — Bláza se zasmála. — „Ale, dítino,“ zvolala, „to si jen tak myslím! Chtěla bych dnes býti nevěstou, anebo ženou, raději ženou, šťastnou paní. Chtěla bych, aby mě muž bláznivě miloval, tak, až by nevěděl, co se s ním děje. Strašně! Aby se k vůli mně velice soužil!“ — „A jak by byl?“ otázala se druhá spěšně s velikým jakýmsi zájmem, dotýkajíc se oběma rukama černých svých vlásků. — „Hezký! Černooký!“ — „Vousatý?“ — „S knírkem!“ zvolala Bláza a rozesmála se. — „Musil by býti pozorný, něžný a zárlivý! A ještě něco bych si přála: aby mi byl lhostejný!“ — Obě se vesele rozesmály. Bílé jejich zoubky se leskly. Bláza se dotkla lehounce okraje slaměného svého kloboučku. Na ruce její zaleskl se teminký prsten se srdíčkem na řetízku. — „A chtěla bych,“ rychle připojila všechna mladistvá rozveselena, „abychom na sebe nemluvili, ale aby nás to mrzelo. Já bych nepovolila! On by musil přijít a kleknout!“ — Znova se obě rozesmály. Citily vzájemně teploučký svůj dech. Bláza si pojednou uvědomila, že jsou téměř čtyři hodiny, stiskla přítelkyni ruku a věchla do domu. Všecka růžová, veselá a pružná vyšvihla se po širokém schodišti do prvního patra. Štíhlé tělíčko její neslo se vypjatě. Nápadně vysoká její šňadra dohlavala jí výrazu dospělosti, ale tvář přilís ještě svěděla o mladistvé bláhovosti, o veselém tékání a radostné mysli. Proběhla předsíní, velkým pokojem na pravé straně a oeilta se ve vlastní, menším pokojíčku se žlutými nábytkem, nepěkným, olivové, velice však lehou malovaným, s bordúrou z petrkličů měkké pod strepem vykráslou, odložila klobouk i sloněnků, a spěšně ubírala se do jídelny. Oči jí zářily. Jemné, poněkud rusc kaděče, které jí spadávaly na čelo a skráně, snažila se srovnati hbitým pohozemím hlavou. Otec s matkou seděli u stolu, na němž stála v bílých šálecích káva. I pro Blázu byla již připravena. Architekt Paechta i jeho paní náleželi k takovým lidem, o nichž bychom řekli, že jsou silní, zdraví a nejrásnějiho plomene a nepečlivějšího ohováni. První dojmem z nich byl vždy takový. Oba byli vysoké, přímé postavy, jasných očí, světlé pleti akrátká krásní lidé. Vyhovovali si, zdálo se, s něžností a masivnou pozorností. Hlas jejich zdál se mírný, hovor vlídlný, pohyby opatrné a slušné. Za tímto milým vnějším nebylo však pranic hlubokého ani neobýčejného. Dobrý dojem, který činili na každého, nebyl nijakou jejich zásluhou. Líbili se svým zdravím, svým hezkým tělem a svým poněkud nezvanzeným chováním. Z obou příjemně voněla čistota,

stále čerstvé prádlo a pěkný šat. Kdo je poprvé uviděl, nezdržel se podivení nad jejich podobností. Oba měli podlouhlé tváře, nosy, kterým říkáme řecké, a měli zdravou barvu pleti. Jen vlasy se různili. Paní byla blondýna, pán brunet. Malá náhylnost k smíchu i zlosti, stále ovládnání se, slušelo těmto hezkým tvářím. Dlouho v životě opakovaná tato mírnost jakoby zůstala věžeti v tazích tváří a jakoby nepokazila jejich příjemné linie. Všecka urovnanost vznikla z povahy architektovy. Byl jediným synem pýšného krejčího, člověka bažičního po vyznamení, ehladného a panovačného, který při nepatrném nadání dovedl žené i synovi imponovati. V době opičení a vybarvování základních prvků povahy přijal architekt z otce všechny jeho vlastnosti. Později, když studoval realku a techniku, byl učitelem v bohaté rodině soudního rady, kde se neustále dítém vysvětlovalo, co se sluší a co se nesluší, kde se vychalovala dokonalá souměrnost a kde všichni neustále se přesvědčovali, vší-li všechny obrazy i obrázky rovné. V této rodině, zdálo se, byli všichni šťastni a takový život přál si jednou žiti i mladý Paechta. Zamíoval se postupně do tří deeoradových, ale neosmělil se vyzraditi. Jednu po druhé odvedli k oltáři bohát a, jak se holobraděmu studentovi zdálo, velice již do spěti vousecí. Nemohl tehda pochopiti, že je možná, aby je mladě krasavice milovaly a aby tak rády a bez prudkého odporu odjížděly s nimi do společných pokojů. Později uznal to všechno za správné. Když se pak stal samostatným architektem a podobným vousečím jako byli ti, kteří odváděli radovým bohaté deery, vypátral krásné urostlou slučnu, deoru zámožného advokáta, a brzy si jí vzal. Zahlédl u tehána domáheho učitele dvou hochů, bledého právníka, jehož smutné oči vyzradily mu, jak horoucně a nešťastně miluje tu andělskou duši, kterou mu nyní odvádí, a počítal jakousi milou radost, jakousi nadvládu svou i jakousi spravedlnost. Opakovalo se totéž, co se dělo v rodině soudního rady; architekt však byl nyní šťastným vousečem, který si odváděl mladou deerku, a ubohý právník byl tím bláhovcem, který nijak pochopiti nemohl, že mladistvá krasavice tak ráda a bez odporu odjíždí se ženichem. Paechta si ani nevzpomněl, že se kdysi tomuto raměnému smílkovi podobal, jakoby pohodlnější životy všechen smysl pro lidskou bolest v něm zaelonilo. Ani krupěj soucitu nevznikla v něm, naopak trochu směšný byl mu tento bláhovec. — Mladí lidé jsou strašní,“ pomyslíl si jen, ubíraje se mimo právníka se svou mladou ženou, „ani netuší takový pošetilec, že je všem se svým nesmyslným bolem směšný a lhostejný.“ Bledý pošetilec tehda tichounce odešel, zahleděv se naposled na krásnou hlavu paní Paechtové, a sehoulil se v černém kabátku svým vedle hochů, jež vyučoval. — Prsty, zbledlé, s růžovými, bíle tečkovanými nehty, nepokojně pohrávaly tužkou a rúžky sešitu. Architekt Paechta byl brzy zámožným, vlivupným mužem. Jemná, citlivá žena podlehla jeho důvěrnosti, zmoždělosti a pšče. — Stal se neomezeným pánem domu, jediný pohled jeho dostávalo, aby se ochotně děl, co si přál. — Nebyla to však poslušnost ze strachu, nýbrž z ochoty a úcty, z vědomí, že je vše správné a nejlepší, co on činí. Paní Paechtová velice snadno odřekla se veškeré své vůle. Nalezla zalíbení v mírných, ne-měnných rozkazech mužových, kterých za léta naučila se rozuměti již z výrazu očí a tváře; vykonávala je často dříve, než je pronesl, a jemu se zdávalo, že jsou ku podivu důvěrně si podobnými, že je žena jeho tak moudrá jako on. Měli dvě děti, Blázu a Jiřku, patnáctiletého realistu, který nevynikal duchem, jako všichni z této rodiny, ale který byl krásně urostlý, slušný, mílý a jako ovoce vonný a zdravý. Nedostatek talentu neprokázal aby Jiřík dobře studoval. Otec postaral se záhy o

dobrého učitele, technika Kubína, člověka skromného a pilného. Bláza odešla po svatbě do svého pokoje, stále rozveselena. Otec i matka byli okouzlení její životí a oba se podivili její náladě dnešní. V pokojíčku nikým neviděna, zapjala ruce za hlavu a jala se přecházeti. Přimhouřila oči a tíže si propzpěovala. Kdekolí šla proti zrcadlu, pohlédla na sebe. — Kmitla se jí zpět nachýlená hlava, zlatý řetěz a dlouhá talie. Kusy modrých sukň se zahýbaly krátce v jasně ploše zrcadla. Jala se pak hlasitě přednášeti:

... neb vy je zanjala mou mysl mladou jako laň, jež zelenými lesních průseků se náhle kmitla. Neustále jen na vás myslím, hrdá Blázeno. A směšno-li vám bude všechno to, co s vroucností jsem napsal upřímnou, měh o tom neřekjte; nedoved' bych snésti tento smích, neb nevíte, že pyšný jsem jak král v tichosti srdce svého.

Bláza poskočila a zatleskala rukama. Smělá radost zasvítala dějma očima jejíma. Podobala se v té chvíli bujností svou mladému hřiběti, jež by se rádo rozeběhlo po louce. Mimo pohled rodičů probouzel se v ní temperament zdravého mládí. Verše, které si říkala, opojovaly ji zvláštní jakousi tajemností. Opakovala je znova, a prodívala na některých větách. Líbilo se jí „hrdá Blázeno,“ a s úsměvem v té chvíli dívala se na sebe do zrcadla. Zdálo se jí, že v tazích kolem rtů a ve rostlém obočí tkv'j cosi pýšného; vzpomněla si, že jí to říkávaly přítelkyně na dřívě škole.

Stanula u malého barakního stolecíku svého, otevřela zásuvku, vydala dopis a rychle jej četla. Byl to týž dopis, v němž napsána byla básně, jejíž část uměla říkati z paměti, dopis, který jí večera v zavřené knize podal domácí učitel jejich, technik Kubín. Již v té chvíli, když jí podával knihu, uhadla, že v ní skryto vyznání. Vyeílta to ze všeho, co předcházelo, i ze všech podrobností, které na Kubínovi postřehla. Zajklil se v řeci, zarděl se, sklopil oči a ruka se mu zachvěla. Odletěla s knižkou do svého pokojíčka, jakoby ji někdo honil, a všecka udýchána vrhla se na pohovku. Srdece jí bušilo jako ustrašenému ptáčeti. Přitiskla knihu na mladá řadra a rozhlížela se po svém pokojíčku, jakoby nemohla pochopiti, kam zaběhla. Pojednou se jí zdálo, že někdo přichází, a s hbitostí zastrčila knihu pod polštářek na pohove; ale kroky zmizely. Teprv nyní jí rozevřela a nalezla v ní skutečně dopis. Byl to první milostný dopis v celém životě jejím. Všechna rozechvěna a šťastna stula se s ním u okna a četla jej. — Písmena, ba i slova a věty mýšily se jí před rozhořenyma očima. — Nemohla se ani vzpomamatovati a utišiti. Nevěděla ani, co všechno četla, zdálo se jí jen, že je nezměrně šťastna, a že všechen budoucí život je rozhodnut. Myslenka, že se provdá, že bude brzy ženou, poprvé vstoupila s velikou vážností a krásou do její duše. Názor, jež přijala doma, nedopustil, aby se zatěžila na mladou lásku, na její radosti i strasti, na neobýčejnou tu dobu největšího blaha, kdy prožívá srdce jaro života v jásavém opojení, auzi uvážuje, co bude později, ale v té chvíli, jak zvěděla, že je milována, pomyslíla si, že bude ženou. Nezáleželo na tom kdy, kdy se provdá, ale provádání bylo jí nejvyšším blahem.

Od věřejšího dne byla v tomto vytržení. Již večera večer psala odpověď. Nikdy však nebyla spokojena s tím, co napsala. Jednou se rozhodla napsati jen dvě tři slova, po druhé rozlila na několika stranách své rozčepkání a svou radost, ale nie jí neuspokojovalo. Znčila všechny modré papíry své kasetky. Dnes si přinesla novou s růžovými listy. Vousely fialkami. Pokusila se již dopoledne odepsati Kubínovi, ale opět se jí nie ne líbilo. Do této chvíle neměla odpověď napsanou.

Nebylo možná, aby dnes nenapsala aspoň několik slov. Čítala, že čeká Kubín u velikém rozechvění. Byla v ní touha co nejrychleji íi, že ho má ráda. Pojednou sáhla si dlaněmi na skráně. Četla ke stolku a napsala: „Miluji vás a jsem váš na věky.“ Vložila list do obálky, uzavřela v knize, kterou přitiskla k srdci, a pospíšila do jídelny. Byla to táž kniha básní, v níž byl ukryt i Ku-

bínův věřejší dopis. V jídelně bylo slunečno a jaksi veselo. Otec četl noviny. Zahlédl se na ni černýma očima svýma a vzav ji vlídlně za ruku, přitáhl ji k sobě. Políbila ho a zasmála se. Vstoupil Jiřík a usedl ke kávé. Otec vyptával se ho na školu. Odpovídal upřímně a veselo. Za nedlouho ukázala se matka a radila se s Blázou, které květiny měla by poslati nemocné sousední mladé paní. Otec pak povstal a odešel kamsi na stavbu.

O páté hodině vstoupil Kubín. Bláza popošla k oknu, aby utajila pohnutí. Paní Paechtová se usmála, děkuje za učitelovu poklonu. Jeho hezká tvář byla bleda, havraní vlasy, sesypané na čelo, zdály se ještě černějším.

Jiřík k němu přiskočil, vzal ho za ruku a šel s ním k levým dveřím.

„Pane učiteli,“ obrátila se Bláza spěšně, „nesu vám ty básně. — Jsou krásné, děkuju vám!“

Vzal knihu beze slova. Srdece mu zabušilo.

Bláza odešla do svého pokojíčka a zde podlehla jakési náhle úzkosti. Zdálo se jí pojednou vše tísnivě vážné, a všecka rozechvěna, plna podivné netrpělivosti hleděla oknem na ulici.

II.

Kubín, jiných dvaadvacetiletý, studoval architektu a na technice a jako mnozí českí studenti dopracovával se pouze vlastním přičiněním svého oěle. Měl ještě rodiče a tři sestry. Měli před lety na venkově chalupu, ale k vůli synovi, aby mohl studovati, odstěhovali se do Prahy. Zafidili si obchůdek s potravinami a brzy o všecko přišli. Deery šily a syn vyučoval. Otec byl často churav a málo kdy co vydělal.

Kubín byl pilný student, ale sloužit jeho nadání nedopustila, aby se věnoval jen architektuře. — Byl velice hloubavý, umělecky citlivý, a zvláště schopný vysvětlovati si jakékoli jevy z předekých přičin. Ačkoli byl v nitru velice vážný, přece často ve společnosti se rozveselil a stával se v té chvíli milým. Ze své mírnosti a skromnosti vypadal někdy do prudkých zřetěvů. Kdo poprvé uviděl černé oči jeho, soudil, že má příkrý pohled, a že v jeho povaze je cosi zlého a urputného; ale nikdo tak netvrdil, kdo ho častěji viděl. Naopak, z bledé tváře jeho dívala se jemná zádučivost a z černých, často na jedno místo upřených očí zářila teple důvěrná snivost. — Někdy se v podrážděnosti stával nevrlym a kousavým. V těchto chvílích hezká jeho tvář zružověla, chřípí rovného nosu se až do obloněk rozevřelo a zuby, jež se pojednou v červené pleti zdály bělejší, dodávaly výrazu jeho síly a zdraví. Pod malým černým knírkem svíraly se až násilně hezké rty, jak bývá u přemítajících lidí.

Když loni po prázdninách poprvé vstoupil do rodiny Paechtovy, zahlédl Blázu v růžových šatech přeběhnouti salonem. Poklonil se jí tehda a ona děkuje usmála se naň. Již v této krátké chvíli už stalo v jeho nitru mnoho nezapomenutelného kouzla z její bytosti. Nedovedl si sám dosti jasně vysvětliti toto náhle zaujetí. Způsob, jak přeběhla, obraz, jak pňvabně nesla vztávané tělíčko své, profil mladé tváře, bohaté skupiny ruscých vlásků, jak se prohula v křži, jak vztáhla z krajkové lemu rukávyků růžovou ruku po klíče, jak zaostly její čisté sukynky, všechno zavazulo naň jakousi zdravou, májovou mladostí. Již tehda všechen zaujat vracel se domů. Nenapadla ho však myšlenka, že by bylo možná pohlouzniti toto bohaté a tak nějak sebevědomě se nesoucí dítě, nebo že by snad bylo možná vzíti si je za ženu. Bylo mu, jakoby nesměl a ni tak mysliti, jakoby se obíral ne-možností, a byl blažen pouhým snem, že ji bude tajně milovati.

Vídal si denně a obrázek její vlepřával se vytvrdlo do jeho snů. Někdy s ní promluvil, někdy šel s ními i po ulici. Řekla někdy něco, čemu nerozuměl a co mohl si vykládati jakkolí. Stalo se, že nati pohlédla, že se usmála, že se zarděla. Množství takových milých drobností vytvořilo v něm košedně odvádnější myšlenky. Uvěřil, že by ho mohla milovati a že by se mohla státi i jeho ženou. Čím dále o tom blouznival, tím kouzelnější byl tento mladý sen. Navykl mu tak, že si jim rozlehl pohodlně celý život a že se těšil, jak br-

Slabé nemocné ženy dívky a matky

„Potřebujete-li svédomité a spolehlivé pomoci ve svém utrpení, pamatujte, že mám pro vás DOMACÍ LEGENI, které můžete užívati pohodlně doma v soukromí levně, bez nepřijemných pochůzek a prohlídek. Zachraňte svoje zdraví včas a nečekajte až nemoc se zhorší a pobyt v nemocnici nebo OPE-RACE bude nevyhnutelná. Svěťte se mi upřímně se všemi svými bolestmi a já ráda Vám povím, jakých léků Vám třeba. Sdělím Vám jich cenu a pošlu Vám vzorky na zkoušku ochotně a zcela zdarma, ať si pak objednáte co neb ne. Veškeré dopisování jest zachováno v přísné tajnosti, takže o Vaší nemocí nikdo nepovoláný se ničeho nedozví. Hlavně v těch případech, kdy trpíte nemocí tak zvanými ženskými, jako: Bolestmi před, při nebo po mēšicím, nepravdělným přílís hojným neb přílís skrovným mēšicím, bēlotokem, tlakem dolů v mateřském útroju, změnou v poloze mateřského hůlka (matky) neb jeho klesnutím, pálením a svēděním neb jinými bolestnými pocity v mateřském útroju. Težkými porody, ženskou slabostí, změnou života a jinými bolestmi v těle jako: bolestmi v křži, hlavě a bocích, pálením ve slabinách, bolestmi v rukách a nohách, omdlěním, horkem, mražením a různými bolestmi, které přecházejí po těle sem a tam, naleznete u mne lepšho porozumění než kdekoliv jinde, neboť jsem žena jako Vy, pochopím vše snadněji než kdekoliv jiný a posloužím Vám upřímně a s láskou, byste zase nabyly síly, svěžesti a zdravého vzhledu. Blaho celé rodiny a štěstí dítěte záleží na Vašem zdraví, neodkládejte proto, až bude pozdě. Ceny jsou nízké a každé trpící spoulesťe, byť se be chudší, přístupné. Píšte si hned o seznam léků a knížku o ženských nemocích, způsobíte mi tím radost. Odpovím obratem pošty a zašlu Vám zdarma lék na několik dní na zkoušku, abyste se mohly přesvědčiti dříve než koupíte; tím však nijak nebudete vázány po dopáání mi něco si ode mne objednatí. Dopisy adresujte:

MARIE VOTYPKA,
Dept. 10, South Bend, Ind.

“Staré Spolehlivé”

Omažské oblíbené pivo
WM. J. SWOBODA, malo-obchodník. Tel. Doug. 222

NEJSTARŠÍ A NEJLEPŠÍ MÍSTO PRO SCHŮZKY JEST
ED. MAURERA RESTAURANT A HOSTINEC.
V ČÍSLE 1306 FARNAM ULICE.
Pravá importovaná piva na čepu. PLZEŇSKÉ z Městanského pivovaru v Plzni v Čechách. Hoforanisch Bavaria pivo. Pivo Anheuser-Busch a světově známé Faust získalo rozsáhlou reputaci.
Kavárna pro dámy nalézá se na druhém podlaže.

20c dobrá káva 20c
Zašliame kamkoliv naši výbornou kávu, ne méně jak 25 liber po 20 centech. Zboží rozdáme dle přání na pěti neb deseti-liberní balíčky.
Píšte si o vzorek této kávy na zkoušku. 46-1f
OMAHA COFFEE MILL
1904 So. 13. St., Omaha, Neb.

Nejmodernější na jižní straně města
Reznický a Uzenářský závod vlastní v. o.
1401 jižní 16. ul.
CYRILL HRONEK
Čestivé maso, jaké i v európských výrobnách a v městě drábád se doždí.
Zavolajte tel. Douglas 1316.

Moderně zařízený a největší feznický a uzenářský závod vlastní nejstarší fezník,
V. F. KUNCL
č. 1244 So. 13th St., Omaha.
Má na skladě vždy velké zásoby čerstvého různého masa, jakož i znamenitých domácích uzenářských výrobků. Ceny levnější nežli kdekoliv jinde. Zboží možno objednatí telefonem: Douglas 1198.

Sloup a Mirácký
vlastní první třídy moderně zařízený
HOSTINEC
v č. 1268 So. 14. St. Omaha
Všeho druhu likéry, řízné pivo a nejlepší dostatky stále na ruce. — Telefon Douglas 7437.

Dr. B. DIENSTBIER
Český zubní lékař
Pokoje č. 715 City National Bank (16. & Harvey ulice)
TEL. DOUGLAS 6284
Més 1918 S. 14. St. Tel. Doug. 4605
Časová od 9 h. dop. do 5 h. odp. Všeob. úje (včetně k.). 307

Tel.: Úřadovna Douglas 3630 Obydli Tyler 2882
DR. V. V. ŘEŘUCHA
lékař osteopathie
Úřadovna v čis. 203—204 McCague Bldg., roh 15. a Dodge ul.

Kavárna a Restaurant SLAVIE
Pravá česká kuchyně. Krajanům zavítávám do Omahy mohu posloužiti čistými pokoji. Vše úplně nově zařízeno. Proti “Pokroku Západu.”
FRANK BOUTIN, majitel.

JOS. T. VOTAVA PRÁVNÍK
Úřadovna: čis. pokoje 500 Bee Building.
Telefon: Douglas 651.
OMAHA NEBRASKA